

AZ ÚJKOR

A MAGYARORSZÁGI SZALLODAI, ÉTTERMI ÉS KÁVÉSI PARI MUNKÁSOK ANYAGI ÉS SZELLEMI ÉRDEKEIT VÉDŐ SZAKLAP.

Szerkesztőség: Lujza-u. 26. I. em. 13.
Kiadóhivatal: Dohány-u. 84. III. em. 30.

Megjelenik minden hó 1-én és 15-én.

Előfizetési díjak: Egész évre 6 K.
Fél évre 3 K. Negyedévre 1 K 50 F.

A vendéglői és kávési ipari munkások gazdasági helyzete a világháború alatt.

Amikor ez a rettenetes világháború — a világháború kitörése — egyetlen szakszervezetet sem érintett ennek a világháború szelleme gazdaságilag oly rettenetesen, mint a vendéglői és kávési ipari munkásokat.

Tudom hogy lesznek bizonyos egyének — különösen a vendéglős és kávéházi ipari üzemek között — akik azt fogják mondani ellenvetésül, hogy minden ipart, illetőleg minden ipari szakszervezetet egyforma „nehéz” megpróbáltatások elé állított a világháború.

Mert minden, úgy kereskedelmi, mezőgazdasági, mint ipari üzemtől elvonta az értékesebb és a produktívabbba a legértékesebb munkaerőt.

Ez igaz, hogy a hadseregnek is csak ezeknek az egyéneknek a sorából összeszámított a leghasználhatóbb s ennél fogva a legértékesebb; akik a rendes polgári életben is a leghasznosabbak, már szakszervezeti nevelésükkel és szaktudásukkal fogva is, egy ország közgazdasági vérforgását fenntartó és nélkülözhetetlen mechanizmus.

Ez mind igaz és ezt nem is vonhatja kétségbe senki. Am próbáljuk megvilágítani azoknak a „front mögötti” éttermi és kávéházi munkásoknak gazdasági helyzetét is, akik ugyan nem részesültek abban a kivételes „szerencsében,” ha ugyan szerencsésnek lehetne nevezni, hogy mint a hadsereg tagjai, életükkel áldoztak volna a „haza” oltárára.

Azonban a front mögötti épp oly hősiességgel és önfeláldozást nem ismerően dolgoztak úgy a municiógyárak halált okozó levegőjében, mint a vendéglős és kávési ipar testet-lelkét ölé levegőjében és épp úgy nyögtek a rettenetes világháború okozta drágaságot és nélkülözést, mint akármely más társadalmi osztály. Vagyis a tár-

sadalmi termelésből és a hadseregnek étellel és municióval való ellátására szolgáló közüzemekenl épp oly hasznos, dolgozó polgárai voltak a társadalomnak, mint bármely más ipari munkás. Am térjünk át jelen cikkemnek tulajdonképpeni tárgyára. Próbáljuk megvizsgálni, hogy az éttermi és kávéházi munkásoknak a front mögötti munkáját hogy méltányolják a vendéglős és kávési ipar hivatott képviselői.

Sajnos, ha ezt oly élethűen méríthatnánk mint ahogyan érezzük, örökös szegényére és gyalázatára válnék, a magyar vendéglős és kávési iparnak.

De ezt most nem tehetjük, mert a kivételes állapot halgatásra kötelez bennünket.

De ne felejtsek el ezek az „urak” hogy mégsem tart örökké a háború és egyszer csak mégis el kell jönni annak az általunk rég hirdetett bekének jószágos hajnala, amikor minden társadalmi és politikai tényező viszonyeri mozgásszabadságát és így a munkásság is lerázhajta a kivételes állapot által reá rakott bilincseit. És eljön az idő, amikor a kávéházi és éttermi munkásság is számon fogja kérni ezektől az „uraktól” a rajta elkövetett brutális jogtalanságot és gyalázatosságot.

Mert Magyarország egyetlen iparágában sem voltak kapzsiság és lelketlenség tekintetében a munkaadók ily szemérmetlenek mint a budapesti vendéglősök és kávéosok.

Mert míg más ipari szakszervezetek érdekékviselete, szervezetszégnek tudatánál fogva, ha nehéz utánjárásal is, oda tudott hatni, hogy kicsikarja a honvédelmi minisztertől, a szakegyeteket által oly sokszor sürgetett panaszbizottság felállítását; melynek feladata, a munkásságon elkövetett jogsérelmek megvizsgálása és orvoslása, akkor nálunk a vendéglői és kávéházi iparban foglalkoztatott munkások érdekében számtalan úgy közegészségi, mint közéletelméleti szempontból lett volna szükséges.

Am mi nem voltunk abban a sze-

rencés helyzetben, hogy ez irányban nyomást tudunk volna gyakorolni az illető hivatalos tényezőkre.

Bár van egy kollektív szerződésünk munkaadóinkkal, amit még az 1910-ben lezajlott sztrájk alkalmával Boda Dezső főkapitány közvetítésével kötöttünk, amely biztosítja részünkre a heti 10.— korona fizetést, a heti 24 órai szabadnapot, a tisztességes élelmezést.

De „sajnos” ez csak papíron van meg, mert munkaadóinknak, különösen a háború alatt, csak 95—98%-a nem tartja be.

Mert bár tudjuk hogy az élelmicikkeknek ára a háború alatt a háromszorosára emelkedett, azonban ne felejtjük el, hogy ezen szörnyű drágaságnak az ellensúlyozására munkaadóink is átlag 50—60%-al emelték a vendéglőkben elfogyasztott ételek árát. Szóval míg ők ezen szörnyű drágaságot 50—60%-os áremeléssel ellensúlyozták, vagyis még több profitot vágtak zsebre mint bekeidőben, addig mi éttermi és kávéházi munkások úgy szólván száraz kenyérrrel sem lakhatunk jól.

Mert nem hogy a heti 10—12 kor. fizetésünket nem fizetik ezen rettenetes drágaság közepette, hanem a legtöbb részük attól az undorító gyalázatosságtól sem riad vissza, hogy munkásainak 4—5, sőt 6-napos romlott ételeket adnak 13—14 órai nehéz munkájukért.

Folyt. köv.

Bodor Pál.

Pató Pál renegátok.

Most amidőn kénytelenek belátni anyagiai hiányában erkölcsi vereségüket, egy ügyetlenül összeraktól cikkben azzal vágják ki magukat hogy Gregorits-ot kiszolgáltatták a polgári hatóságoknak.

Hogy a cenzúra jobban érti mesterségét mint Hanisch — Weisz D. Dánielről szó nem lévén, mert hisz ő jól érti az ügynökösködést — meg a mameluk elnökök, ez

igazolja azon szegénységi bizonyítvány, hogy egyáltalán ahhoz folyamodtak segítségért.

Hanisch nem törődésé miatt, Weisz D. Dánieltügynökösödése és gorombáskodása végett kritizáltuk. Ezzel minden szaktárs tisztában van. És ők szembeszállnak az igazsággal. Mindez csak a köz rovására történik. Ahelyett hogy dolgoznának, velünk verednek.

Ami pedig a becsületesekeket illeti, az nem egyéb mint amit az ugynevezett renegátok szoktak eszközölni felhasználni.

Hogy minéinkig igazunk van, az igazolja a mai elszomorító egyesületi helyzetünk is ahol hogy legyen bolond aki fizessen, pincérek hiányában, villanyszerelők és rőföségédekből gyártanak pincéreket. Mikor láttuk hogy Hanisch vezetés alatt egyesületi érdekeink mindinkább hanyatlóban vannak, azonnal megtettük ezen észrevételünket. Hanisch azonban ezt nem látta be és göröcsösen ragaszkodott bitorolt állásához. Ekkor elhatároztuk magunkat, mint sok más szaktárs, hogy kilépünk az országos egyesületünkől. Akik még ott maradtak, azokat egyszerűen kizártuk onnét. Mindez csak azért történt, hogy Hanisch titkár maradjon.

De most már itt az ideje hogy a Hanisch-ok szociálizmusával foglalkozzam. Az 1910—12. években, midőn az egyéni szerződéses üzemekben dolgoztunk, Hanisch azt kívánta tőlünk, hogy ott kevesebb elédjünk meg, mint amennyit a kutyafől üzemekben fizetnek. A Hazám-kávéházban lehet hogy még ma is tizenegyet koronát fizetnek hetenként. Tehát konkurálni akart így módon, a mi bőrnökre.

Egy esetben amidőn panaszt tettem nála az irányban, hogy az egyéni szerződéses üzemekben csak három korona kisegítést fizetnek míg másutt négyet, erre azt válaszolta, ja ez így van.

Most menjünk tovább.

Hanisch mindamellett hogy időközben házi ur lett, amiért végül még becsuktak egynehány pincért, vallomása szerint még a mi osztályunkba tartozik. Ki tudja miért? Ámde nem baj. De ha már ez így van, akkor a fejére szeretném olvasni a szocialista párt azon határozatát, melyben kimondták hogy azon munkást, ki saját osztálytársát a polgári hatóságnak kiszolgáltatja, az a szocialista pártból mint nem osztálytudas, megbízhatatlan hülígán kizárandó.

Poszonyban az ilyen hatósággal intrikálókat, denunciansoknak szokták nevezni.

Ergo Szimuláns.

Pincérmunkások!

Saját lapotok

Az Ujkor

érdekeiben agítjátok és pártoljátok!

Önmaga hasznát szolgálja, ki előfizet

Végig a Szövetségen.

Amit a Szövetségben az ollósásokon kívül olvastam, az mind az Ujkor két legutóbbi számának tartalmát kommentálja. Cífolnak és cífolnak, azt sem tudják, hogy melyik tyukszeműkhöz kapjanak. Legérdekesebb a vezércikk, ahol a csillogó-villogó szóhalmozó annyit lehet kivenni, hogy rettenetesen félnek egy ellenzéki mozgalom keletkezésétől. Személyes sértesnek vesznek minden bírálatot, mert ők nem azt tekintik, hogy egy egészséges ellenzéki mozgalom csak az egyesületet erősíthetné, hanem személylők ellen irányuló üldözést, támadást látnak benne, amelyet minden eszközzel el kell fojtani.

Nem is riadnak vissza semmitől. A szocialdemokrata vezetők a szocializmus elvével homlokegyenest ellenkező fegyverekkel élnek. Minden egyes bírálatot — ami sőt működésükbe egy kissé bevilágít — a bírósághoz szaladnak. Egy csomó pert akasztottak már eddig is az Ujkor nyakába, pedig még eddig csak mindenki által tudott dolgokat, tényeket írtunk meg, olyanokat, melyekről mindenki beszél.

A közvetítés körüli szabálytalanságokat, visszaéléseket, vezető emberekhez nem illő anyagi érdekek göröcsön hajhászását tettük eddig főleg szóvá. De még próbálkoznak a bosszúállás más nemével is. Hozzányulnak ellenfelek ekszisztenciájához is, kenyérkeresésében üldözik azt, aki Weiss D. Dániel vezírletében nem tud, nem akar megnyugodni.

De hát minden hiába. Minél bosszúállóbban védekeznek, annál nagyobb elkeseredéssel leszünk rajta, hogy a maffiák végső maradekától is megtisztítsuk a pincérek közéletét.

A közvetítés nyaktólója nem lehet a szocialis szervezkedés létalapja. Hiába igyekszik a Szövetség vezércikkírója meghamisítani a történelmet, mert Farkasék és Vighék nem azért szereltek le a köz javára, mert nem voltak jó szocialisták, hanem azért, mert helyes gazdasági, szocialis érzékűnek fejt meg akarták akadályozni az egyesület fejé fölé nőt közvetítési terrort, a személykultuszt és ha meg nem is szüntető, de legalább megreformálni a saját szaktársaink közül választott vőbírósgát, az eleveneket és holtak fölélt itélkező bizalmiférr-rendszert. Csak az az egyesület antiszocialis (ugyanazok, kik ma vezetnek) a jobb belátás ellen törrel, bottal, revolverrel küzdöttek, a szellemi érvelésnek minden lehetősége ki volt zárva.

Ezért kellett többi száz Vigh és Farkasoknak az egyesületből kilépni és teljesen tisztában lévő lelkiismerettel, kivülről megbuktatni a Tatór Péterek uralmát.

Sajnos, a jobb belátás elbukott, de éit a remény bennünk, hogy a tetemrehívott vezetőcsé veszi fel azt a fonatát, mely az általános kiébredés művelete után, már biztos

kézzel fogja az egyesület hajóját közmegeledeésre vezetni.

Vártunk évek hosszu során át, vártuk az önfelelődozás és önmérséklet politikáját. Egyik sem következett be. Maradt minden a régiében, a régi emberekkel, a régi fegyverekkel harcoló önös szakszervezeti élet, mely nem tudott, nem akart egyebet, mint koncot, hasznót. Végre is elkelttel jönnie az ujkor táborának hogy fellépjen és előre törjön azon a megkezdett ösvényen, amely egyedül lehetősége a pincérek egyesületi életében terror, mafia, brigántinus egyesületi kiskirályok uralma nélkül is föntartani ugy az összesség, mint az egyesek érdekeinek nemcsak megóvását, hanem előbbrevitelét is.

Mi nem evont fogalmakkal, nem egyéni aspirációkkal — ami sajnos, az országos szövetségben, a Weisz Dani-pártban elitélő módon burjánzik — akarjuk a pincérség ügyét szolgálni, hanem tisztán, kizárólag ideális szakmaszempontból.

Idág szükséges elmenni a Szövetséggel szemben az ösztinteséget, mert tudjuk róluk, hogy ők mindent és minden eszközt felhasználják az ellen, ki a pincérség anyagi és erkölcsi rovására mélyenvaló álmukat zavarja,

Margo.

Pogorelcj.

Szerencsésen megérkeztem ideiglenes tartózkodásra Budapestre. Valahonnan Rovnó alól, Olaszország Pogorelcj nevű fészékéből. De mit is irok? Fészék, miért fészék? ... Nincs ott drágaság, nincs ott panama, nincs ott kizsákmányoló munkásosság sem gögös munkaadók ... Ott katonák vannak. Ott nincs személyeskedés, sem gyűlölet avagy harag, nincs szakszervezeti elhelyező iroda, sem kutyafől. Ott mindenki el van helyezve és megelégedettek az emberek, a katonák. Ott közös konyhán fő a reggeli, az ebéd és a vacsora, amint a munka és az érdekek is közös és egyek az emberek. — Láttam — könyvelt szemekkel, vérző szívvel láttam a Sokal-i Roham után, a Búg folyó közepén, a víz alatt szeges drótsövénynt feszített ki az ellenség. A rohamban át kellett gázolni a folyón. Rettenetes volt. Sok bajtársam maradt függve, holtan a szeges drótsövényeken, a többek között egy munkás és egy munkálatos, személyes ismerőseim. Othon bős gazdasági ellenfelek, itt közösen ettek egy konyha főzjét, egy volt az élet, a munka és egy a halál. Meghatottan áltam előttük. Eszembe jutott a mult. Itt megtanulnak harcolni az emberek egy közös céllért. Itt tisztul az agy és az erkölcs. Aki innen hazatér, az testben megerősödve, lélekben megtisztulva, tiszta öntudattal fogja felvenni a munkát a lért. De nem személyeskedéssel, sem intrika s a gyűlölet, vagy a képmutató atyai jóindulat

fegyverével. Kőrsétát tettem szép Budapesten. — Undorodom. — Az egyik nagyobb vendéglobban a visszamaradt éltelmaradékokat pörköltté kotyvasztva össze, adják oda a személyzetnek, 12-órai nehéz munka után — kis tányéron per koponya — vacsorára. Hja! Nagy a drágaság, de az étlapárak nem lettek emelve. A munkabérek a legtöbb helyen kisebbek lettek. Szabadnap, itt-ott. Egy vendéglős ovadéksikkasztásért le van tartóztatva. Exponált egyen volt a „Jogot a Népek” feliratu munkásokkardra, később egy ovadékbankban — idő az étermi pincérek sztrájkja után — a következők nyilatkoztak:

— Ma ismét kirugtam egy pincért!

Máshoz beszélt, de nekem szólt. Most le van tartóztatva. Szerencsétlen kárrier.

Egy másik munkaadó megfosztja két keze munkájától egyik szaktársamat, csak azért, mert az édes hazáért egyik személylágát áldozta fel. Ugyanakkor a főnök bizonyára Kriegsuntauglich, vagy (megnyomva azt a bizonyos gombot): szivgyengeség címén (szegény) Hüfidsienstet teljesít valamelyik helybeli Sanitätsanstaltban vagy kórházban.

Az Országos Szövetség egyik főmunkája pedig egyik szaktársamat, aki a harcúterén egy szétrobbanó lövedék légnyomásától sújtva egyik fütlere kissé, de ismétlen kissé nagyot hall, e szavakkal utasítja ki a közvetítésből:

— Süketeket nem használhatunk!

Holtot nagyon is lehet az illetőt használni, csak egy kis jóakarattal kell hozzá. A főnökök atyai jóindulata (?) alszik, mert nincs aki megmozgassa, de az Országos Szövetség mai vezetőségének kutyaköltelessége is. Valamennyien a gránátsicherség árnyékában tünnyán sütkéreznek és az összpincérség itthonmaradt 25 százalékka most sem tud rendet teremteni?! Hát mikor? Pfuj!

Akkor jobban fog használni nektek szaktársaim, ha kijöttök a frontra, egy kis lélek és kurázi tisztítóra.

Drága kis Pogorelec, te gránátoktól összeégetett, aknáktól felturt kis falu, hozzád vágyódom. Mielőbbi viszontlátásra. Itt undor az élet.

Wassel.

A jövő.

Itta: Hekli József.

Ebben a háborús világban a főnökök még jobban szívják a szegény pincérnek a vérért. Békeidőben is annyi fizetés volt, mint ebben a drágaságban. — A pincérség tele katonai szolgálatot teljesít, nagyobb a strapa, nagyobb a kiadás és kevesebb a bevétel. Akármelyik mesterségnél háromszoros fizetése van most a segédnek, csak a mi szakmánkban nem.

Dolgoznak tizenhárom órát, tízennegyvet a legtöbbet, mi meg tízennyolcat.

Hát kedves szaktársak, akkor mi miért éjjelezünk, mikor még jó levegőt se kaphatunk, csak füstöt. De nem az én sorsomról ítélem meg a helyzetet, hanem vannak szaktársak, akiknek családjuk van, hát az hogy élhet meg ebből a hitvány keresetből? A vendéglős és a kávév mindgy emeli az áratka, a vendég persze a pincéren tölti ki a borszuját, hogy kevesebb borravalót ad. De boldogan nézünk a jövő elé, amikor előtűnik lesz a cél, akkor csak rajta, véget kell vetni ennek a nyomornak és elő avval a régen várt szervezkedéssel, mely nyomorúságunkat letiporja és szabadságunkat élvezhetjük bü nélkül. Mert így nem lehet sokáig, hogy küzdünk és nincs semmi haszon belőle. Ha majd nemsokára elérkezik az a pillanat, ne legyünk tételek, hanem mutassuk meg, hogy nem vagyunk gyávák a szervezkedéssel. Hogy lehetnének festvérek, hogy szerethetnének egymást, csak az összetartás kell hozzá. Fel a szervezkedéssel!

HIREK

— **Pincérek az Uj Hírek című lapoz.** Az Uj Hírek 1916. január 27-iki számában a vezércikk helyén igen nagy megvilágítással írta meg Gönczi István szaktársunkról hogy munkáltatóink milyen mostoha módon fogadják a hazánkért rokkanttá vált hazatérő szaktársainkat. Most szaktársaink arra kérnek bennünket, hogy az Ujkor útján tolmácsoljuk a pincérségnek az Uj hírek iránt érzett rokonszenvét, emberbaráti cselekedetért.

— **Srausz József** volt pincér, majd kávév lett, az elmúlt hó 5-én meghalt Marosvásárhelyen.

— **Uj vendéglős.** Saáry Mihály szaktárs az elmúlt hó 19-én átvette a Winkler-féle vendéglőt Budapesten, X. ker., Simor-utca.

— **Meghalt Hentzel Lajos.** Az elmúlt hó 10-én 48 éves korában meghalt Hentzel Lajos szaktárs, a régi pincérgárda kiváló tagja Budapesten.

— **Az Ujkor kérelme hadbavonult szaktársaink érdékében.** A hadbavonult, de ideiglenesen itthon tartózkodó szaktársak arról panaszkodnak, hogy a különböző közvetítők nem juttatják őket munkához. A szakszervelet közvetítője Weiss D. Dániel még meg is akadályozza őket ebben. Az Ujkor azon tiszteletteljes kéressel fordul az itthon lévő szaktársainkhoz, segítsék őket ebben elő és esetleg hiányzó ruhanyomókat kölcsönözzenek nekik.

— **Az Ujkor célja.** Az Ujkor célja a magyarországi szállodai, vendéglői és kávéházi munkások anyagi és szellemi érdekeit megvédeni, előremozdítani. Főtevéységünk országos egyesületünkben reális rendet teremteni, hogy így lehessen gazdasági érdekeinket előtérbe helyezni.

— **Nyilatkozat.** Alulírott kijelentem, hogy a vezetőségnek volt tudomása sérelmemről, továbbá, hogy addig, míg Weiss Dániel van, ott nem lesznek tag, de egyben kijelentem, mielőtt elhagyja állását, ismét beleérek rendes tágnak.

Spiegel Adolf.

Nagy öröm a főrvényszéki zord folyosón.

— Az Ujkor tudósítójától —

Február 14-én volt Kesztyes Fülöp, a budapesti kávésegédek elnöke és Tejfeles István pincér között történt verekedésből kifolyólag a tárgyalás. Kesztye azt panaszolta, hogy Tejfeles megverte. Tejfeles erre azt válaszolta, hogy ezt azért tette, mert Kesztye kenyérére tört.

Tejfeleste tanuk hiányában elítélték 200 koronára. És ez nagy örömet kellett az elnök ur társaságában. Lám így kell szervezni. Az ítélet meg lett fellebbezve és így csak a jövő tárgyalás lesz döntő.

— **Szaktársak szives figyelmébe.** A szaklapunkban hirdető cégek hirdetésekkel kívánják támogatni érdekeinket védő szaklapunkat. És ezt mi azzal érdemeljük ki, hogy a szakiparban szükséges cikkeket tőlük rendeljük. Kérjük a szaktársakat mindenkor a szaklapunkban hirdető cégektől rendelni és vásárolni.

— **Dr. Világosi Miksa ügyvéd,** az Ujkor ügyésez felhívja a szakmabelieket, hogy minden ügyükben hozzáforduljanak jogvédelemért.

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

A panaszos vagy egyéb leveleket kérjük a beküldő teljes címével ellátni. Panaszával minden szaktársunk hozzánk fordulhat.

Az Ujkor a háboru tartama alatt havonta egyszer jelenik meg.

Hanisch csak öcsárolni szokott.

Egy jó pincér mindenkielőzékeny, így a saját szaktársával is.

Jelige. Egy pincér szaktudása fogalomban rejlik és nem a tettekben nyilvánul meg.

K. T. Budapest. A felnőt analfabéták a legnagyobb ellenségünk, mert nem csak analfabéták, hanem bornított is a demokratikus civilizációval szemben.

D. J. Pozsony. Kesztye nem vezér? (tucat.)

Figyelmeztetés.

A Szövetség című lap bizonyítási kívánalmaira nézve következő a válasz: Ha arra nézve következményes konzekvenciát tesznek, a következő számban bizonyítani fogunk.

Laptulajdonos: **GREGORITS ISTVÁN.**

Felölös szerkesztő: **Bodor Pál.**

Szerkesztő: **Pálinkó István.**

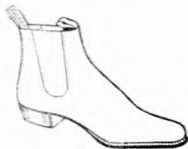
Kiadja az ellenzéki párt.

Berkovits Károly

hektograph, éttermi, kávéházi
és cukrászai cikkek raktára

Budapest, VII., Sip-utca 5. sz.

— Telefon: 106—07. —

Kézi :::
munka!!

Ha jó és olcsó cipőt akartok

vásárolni, úgy menjetek el

Mojzsikhoz

Király-utca 46. szám alatt.

Árjegyzék ingyen.

Árjegyzék ingyen.

TÖRLEY

NAGY IGNÁC

:: pincéfelszerelési
cikkek szakszetele

Budapest, VII., Károly-körút 9.

Ajánlja díszesen felszerelt raktárát mindenemmi pincéfelszerelési cikkekben, agymint borsivattrak, szűrőgépek, hordogózölök, pasteurizáló készülékek, palackok, parafadzögek, cimkekben stb. — Kiváló készítmény!

Pincérek figyelmébe ajánljuk

HERMANN GYULA férfi szabót,

ki már 23 éve csakis a pincérek
szabója, készít üzleti ruhákat, mér-
ték utáni megrendelést. Mindenféle
üzleti ruhák készítésbe kaphatók!

VII., Erzsébet-körút 12. (Félemlélt.)

Gróf Esterházy Ferenc

uradalmi posztagyára, Tota

LAKODALMAS . . . edes ütemű see
A. DOMAS . . . savanykás (se)
BILÉKÖM . . . szarozó Esterházy
VIN NATURE . . . igen száraz

Vezérképviselő: **Grosz Bernát, V. ker.
Rudolf-rakpart 8. sz.**

MATTONI FELE
GISSHÜBLER
természetes ásványos
SAVANYÚVIZ.

MATTONI HENRIK Budapest, Terez-körút 38

Legjobb asztali és
üdítő ital. — Kifinó
hatásának bizonyult
köhögéssnél, gégeba-
joknál, gyomor- és
hólyaghurutnál. :::-

MATTONI HENRIK
Karlsbad—Budapest.

NOVÁGH KÁROLY

Alapít-
talott: 1867

TELEFON
2-18

**MŰ- ÉS DISZMŰ- BUDAPEST IV., Egyetem-u. 3.
ESZTERGÁLYOS.** (a Takarékpénztárral szemben.)

Ajánlja gazdagon berendezett raktárát tájték- és borostyánkő dohányzószerkekből, továbbá nagy választékát elefántcsont-tekegolyókból, kávéházi felszerelésekből, agymint Lignum Sanctungolyók és bábukból, sábotok stb.-ből a lehető legolcsóbb árak mellett.
Javítások a legolcsóbb árszámítás mellett elfogadtnak.

Pincérek figyelmébe!

Fő- és fizetőpincérek, kikk oldalszebtárcára (papirpézt részére) vagy pincértáskára (apró- és ezüstpézt számára) van szükségük, — melynek feneke nincs beillesztve, hanem a felsőrészt az aljával egy daraból készült — a legjutányosabb árak mellett szerezhetik be:

Képes árjegyzék bérmentve!

Molnár Vilmos

:: sérvkötőgyárossnál ::

Budapest, IV., Károly-körút 28. (Központi Városház.)

Karpf Károly

tekeasztal-szerelő és áthúzó

Elvállal minden e szakmába vágó munkákat, ugyszintén átalakításokat a legjutányosabb árakon.

Tekeasztal behuzásokat jutányos ::: áron vidéken is vállalok. :::-

Budapest VIII., Örömvölgy-u. 1
Telefon: József 45-83.

LITKE

